

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 538/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 CoE 77/2014 z 26. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoE 77/2014 z 26. marca 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 6 Er 588/2007 z 20. novembra 2013 uložil sťažovateľke (oprávnenej), aby zaplatila súdny poplatok za vyhotovenie dvoch rovnopisov dovolania smerujúcich proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 20 CoE 221/2012 z 8. marca 2013 v sume 5 €. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 6 Er 588/2007 z 20. novembra 2013 potvrdil. V ostatnom podala sťažovateľka sťažnosť na ústavnom súde.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z dôvodu, že závery v ňom uvedené sú z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľné a odporujú zákonnej úprave, ako aj ustálenej rozhodovacej praxi krajského súdu v totožných veciach, a konkrétne poukazuje na rozhodnutia tohto súdu sp. zn. 1 CoE 187/2012 z 3. decembra 2012 a sp. zn.

8 CoE 79/2012 z 30. novembra 2012. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd „dezinterpretoval ust. § 42 ods. 3 vetá druhá OSP“ a jeho uznesenie sp. zn. 3 CoE 77/2014 z 26. marca 2015 považuje sťažovateľka za arbitrárne a nepreskúmateľné.

4. Sťažovateľka preto v petite podanej sťažnosti žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 CoE 77/2014 z 26. marca 2015 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby jej priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, III. ÚS 118/04, III. ÚS 170/06).

8. Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu o uložení povinnosti sťažovateľke „zaplatiť súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisu dovolania... vo výške 8,00 eur...“.

9. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, a ani mu neprislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

10. Právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu týchto základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 238/07).

11. Ústavný súd sťažovateľkou napadnuté rozhodnutie krajského súdu po jeho preskúmaní hodnotí ako ústavne konformné a zodpovedajúce obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Podľa názoru ústavného súdu by úsilie o hľadanie spravodlivosti nemalo spočívať v komplikovanom riešení banalít, ako to je v danom prípade, keď predmetom „sporu“ je súdny poplatok v sume 8 €. Predstava, že by sa zaplatenie tohto poplatku mohlo materiálne dotknúť niektorého z ústavou garantovaných práv sťažovateľky, je absurdná, pretože len náklady spojené s prevzatím právneho zastúpenia a so spísaním a podaním sťažnosti ústavnému súdu mnohonásobne prevýšia sumu, ktorá je v okolnostiach daného prípadu pre sťažovateľku „v hre“. Inými slovami, v danom prípade nemožno hovoriť o takom zásahu krajského súdu, ktorý by dosahoval ústavne relevantnú intenzitu porušenia označených práv sťažovateľky. Ani tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd v podobných prípadoch rozhodol inak, nemohlo vzhľadom na predmet konania pred všeobecnými súdmi viesť ústavný súd k záveru, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jej označených práv.

13. Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne III. ÚS 337/2013 a III. ÚS 28/2014). Z tohto dôvodu už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2015